

Enormiteit

We hadden al geruime tijd naar het benzinemetertje van onze Renault 10 gekeken en begrepen dat er binnen niet al te lange tijd een verse aankoop van brandstof gedaan diende te worden. Maar in Frankrijk kan je je soms op een weg bevinden waar benzinstations dun gezaaid zijn en dit was er zo een.

We waren in Europa om nostalgische bezoeken te brengen aan plaatsen die ons warm in het geheugen lagen als ideale vakantieoorden, maar die nu tot onze ontsteltenis haast zonder uitzondering overgroeid bleken met torenhoge flatgebouwen en snelle restaurants waar grote hoeveelheden imitatie-voedsel verorberd werden door de met busladingen aangevoerde reizende menigte van Nu. De voor de bussen aangelegde parkeergelegenheden leken ons beduidend groter dan de plaatsen die we eigenlijk hadden willen bezoeken en het aantal winkeltjes dat souvenirs verkocht was niet minder dan schrikbarend.

Behalve ons begrijpelijk ach en wee over de vooruitgang van de afgelopen dertig, veertig jaar vroegen we ons ook nog met medeleven af of het mogelijk zou zijn dat deze toestanden in veertig jaar vanaf vandaag toch ook nog warm in iemand's geheugen zouden kunnen liggen, en toekomstige vacatiegangers doen verlangen naar het gewoel tussen al die bussen.

Het was redelijk goed weer, maar, zoals dat in Europa wel vaker voorkomt, sloeg het plotseling om. Een pikzwarte wolkenmassa van grote afmetingen had zich strategisch boven ons opgesteld en begon zich onverwijld leeg te storten. Van het ene, droge ogenblik op het natte andere plensde het zo hard dat m'n ruitenwissers het zelfs in de snelle zetting niet meer konden bolwerken. In een bekende omgeving is dat zo erg niet, maar in den vreemde, niet wetende wanneer de volgende bocht zal opdagen is dat een geheel andere zaak.

Al nerveus toen we tussen de druppels doorkijkend een verlichte benzinepomp naderbij zagen komen werd ik nog zenuwachtiger toen ik voor de zoveelste maal bang op het metertje keek en met zekerheid kon zeggen dat ons voertuig zelfs deze luttele meters niet meer op eigen kracht zou volbrengen.

Ik kon dan ook nog net het garagerrein op rijden, maar het brandstofgebrek bracht de Renault tot een definitief halt, net buiten bereik van het afdak over de pompen maar in het volle bereik van de plensbui. Twee Franse benzinepomperen stonden ons onder hun afdak geluidloos maar droog in het Frans te verwensen, want het was hen na ons ontijdig tot stilstand komen natuurlijk duidelijk geworden dat ze er niet af zouden komen zonder zich in de wolkbreuk te storten.

Wij schoten onze regenjassen aan, als je dat tenminste aanschieten kunt noemen, want zelfs het pakken van een zakdoek is geen sinecure in een auto van zulke beperkte afmetingen. Mijn vrouw wilde van het toilet gebruik maken in de tijd dat ik de benzine aankoop behandelde, dus we rukten de deuren open en holden allebei in de richting van de garage. Zij doet altijd automatisch de autodeur op slot: dieven leidt zij liever zo weinig mogelijk in verzoeking.

Ik had die goede gewoonte ook aangenomen, dus toen ik de twee wachtende Fransen druipend tegemoet snelde had ik het prettige gevoel dat beide deuren ferm op slot waren en dat er geen schijn van kans bestond dat een Franse miscreant van onze tijdelijke afwezigheid gebruik zou maken om zich onze boel eigen te maken. Deze euphoria was echter van korte duur, plaats makend als het deed voor een zinkend gevoel in mijn maagstreek toen ik me realiseerde dat de enige beschikbare sleutel nu onbereikbaar in het ontstekingsslot zat.

Mijn eega leeft in de veronderstelling dat mij dit wel vaker overkomt en draagt voor zulke gelegenheden een extra sleutel in haar handtas mee. Deze Renault was echter een nog maar een paar dagen geleden tweedehands in Holland gekocht brikje en zij was aan haar zekerheidssleutel helaas nog niet toegekomen.

“Vous voulez essence?” vroeg een der Fransen vriendelijk, want die wist nog nergens van.

“Oui, mais...le clef...dedans”, prutste ik, naar de auto wijzend en met dezelfde hand een sleutel-omdaaiende beweging makend.

Deze primitieve ontboezeming maakte me niet populairder, dat kon ik wel zien. Maar ondanks dat greep een van de twee monteurs een flinke schroevendraaier en zei in het Frans dat hij daar wel iets op wist. Renaults bevatten voor hem blijkbaar geen onoverkomelijke geheimen. De twee Fransen en ik renden in de kletterende gietregen naar ons wagentje, waar de Fransman iets aan de bovenkant van het raampje deed met de schroevendraaier totdat hij, na geruime tijd prutsen, een vingerbrede opening had doen ontstaan. Vermoedelijk hadden ze dit grapje al eens eerder bij de hand gehad, hoewel misschien niet in dezelfde weersomstandigheden. De andere monteur greep namelijk, zonder er ook maar één Frans woord bij vuil te maken de bovenkant van het glas beet en ramde in één keer het raam helemaal naar beneden.

Do regen, die in plakken naar beneden kwam, spoot meteen naar binnen. Ik merkte op dat er zich zonder dralen plasjes begonnen te vormen, natuurlijk hoofdzakelijk op mijn zitplaats. Om te voorkomen dat ik dagenlang met een nat achterste te kampen zou moeten hebben stak ik mijn hand door het raam, trok in snelle opeenvolging het veiligheidsknopje omhoog, opende de deur, draaide het raampje weer naar boven, drukte het veiligheidsknopje uit macht der gewoonte weer naar beneden en sloeg de deur met een klap dicht.

‘Merci beaucoup!’ nap ik enthousiast, blij dat deze narigheid zo snel zijn oplossing gevonden had.

De van de regen druipende behulpzame Fransman met de schroevendraaier zette ogen als schoteltjes op en wendde zich tot de andere kletsnatte, op dezelfde wijze bewogen Fransman. Hij breidde zijn armen uit, liet de schroevendraaier dramatisch in een plas vallen en zei: “Merde alors! Ce n'est pas possible.”

Nu is “*merde alors*” geen nette uitdrukking in het Frans. Het heeft te maken met WC-activiteiten en ik begreep niet meteen waarom deze laagstaande uitdrukking gebezigd had moeten worden. Maar m'n glimlach bevroor op mijn gezicht toen het tot mijn ontzetting tot mij doordrong dat ik nog steeds de sleutel niet uit het slot verwijderd had.

Ik moet tot mijn verdediging zeggen, dat, als het ten eerste niet zo geregend had, en als ik ten tweede niet zo ingezeten had over de benzine en ten derde als dit in een meer

familiaire omgeving plaatsgevonden had en ten vierde als m'n vrouw niet altijd zo vervelend doorgezanikt had over dieven, had me dit natuurlijk nooit gebeurd.

En die Fransman kon nou wel zeggen: "Ce nest pas possible!", maar toch had ik het gedaan.